

בית משפט השלום

15 יוני 2004
81133-00

חיוב רואי חשבון בפיצויים בשל ייעוץ מקצועי רשלני

השופט	קידר אליהו
התובע	1. אמ.אפ.טי.גרופ בע"מ 2. מוירר איליה
	ע"י עו"ד קורל אלון
	- נגד -
הנתבע	1. רוי"ח גורפל ענת 2. רוי"ח גורפל אלכס
	ע"י עו"ד אוהד משה

פסק דין

תובעת 1 הינה חברה שעיסוקה במתן שירותי רפואה לתושבי חוץ, ואילו תובע 2 הינו מנהלה.

הנתבעים היו רואי החשבון ויועציה הכספיים של התובעת מיום הקמתה.

בכתב התביעה נטען כי התובעים העסיקו את הנתבעים כרואי החשבון של התובעת לאור האמון המקצועי שרכשו להם, לאחר שהתובעים השתמשו בכישורי הנתבעים גם בחברות אחרות.

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

באסיפה מיוחדת ראשונה של התובעת מונתה נתבעת 1 כרואת החשבון של התובעת.

עוד נטען בכתב התביעה כי עפ"י הנחיית הנתבעים, לא גבתה התובעת מע"מ מלקוחותיה תושבי החוץ והציגה עצמה בפני רשויות המע"מ ע"י נתבעת 1 ובאמצעותה, כחברה אשר עיסוקה הוא תיירות מרפא, ואת מקבלי השירותים הרפואיים כתיירים.

עצה זו ניתנה במסגרת תכנוני המס, הנתבעים טענו כי עסקה של התובעת נופל לגדר סעיף 30(א) 8 ז' לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975, הקובע כי שירותים לתיירים חייבים מע"מ בשיעור אפס.

התובעים טוענים כי התובעת חוייבה לשלם מע"מ בשומת העסקאות למרות שלא גבתה אותו מלקוחותיה ובכך נגרם לה נזק כספי.

למרות השגת שלטונות המע"מ, אשר מצאו שאי גביית המע"מ מהלקוחות אינו מוצדק, התעקשו הנתבעים על עמדתם.

התובעים טוענים כי הנתבעים התרשלו בייעוץ שנתנו.

התובעים עותרים לחייב את הנתבעים לשלם להם את הסכומים הבאים:

א. א. החזר המע"מ בו חוייבה התובעת ע"י מינהל המכס והמע"מ - 25,848 ש"ח כשהוא מעודכן ליום התביעה בסך 40,500 ש"ח.

ב. ב. החזר שכ"ט עו"ד רוזנברג, נכון ליום הגשת התביעה - 8,000 ש"ח.

ג. ג. פיצוי בגין תכנון לקוי שגרם לאי קבלת החזרי מס תשומות בסך 66,000 ש"ח ובצרוף הפרשי הצמדה וריבית ליום הגשת התביעה סך של 119,000 ש"ח.

ד. ד. עוגמת נפש בסך 30,000 ש"ח.

ה. ה. הפסדי השתכרות בסך 20,000 ש"ח.

הנתבעים בכתב הגנתם הכחישו את היותם יועציה הכספיים של התובעת.

הם גם מכחישים כי התובע השתמש בשירותיהם המקצועיים עובר להקמת התובעת.

הנתבעים הכחישו כי הם שותפו בתכנון כלשהו של אסטרטגיה כספית שהביאו את המע"מ כגורם מהותי.

היעוץ המקצועי שניתן לתובעת, ככל שניתן, הסתמך על המצג העובדתי שהוצג בפניהם ע"י התובעים על פיו התובעת אכן עוסקת בשירותי תיירות מרפא, ואם במצב העובדתי לא תאם את המציאות, אין לתובעים אלא להלין על עצמם.

הנתבעים מוסיפים וטוענים כי הקביעה על פי האבחנה העובדתית והמשפטית היחידה האפשרית הינה כי השירותים אותם הציעה התובעת חייבים במע"מ הינה קביעה שרירותית ומופרכת מיסודה.

עפ"י המצג העובדתי שהוצג ע"י התובעת, הרי שתכנון המס - ככל שהיה כזה, דבר המוכחש, ו/או הטיעון הנגדי שהוצג ע"י הנתבעים בדיעבד בדיון מול שלטונות מע"מ - היה טיעון לגיטימי מבחינה מקצועית. תמיכה לכך טוענים הנתבעים, יש לראות בהסכם שנעשה עם התובעים ע"י שלטונות המע"מ.

חובתם המקצועית של הנתבעים היתה, לנוכח הנתונים שנמסרו ע"י התובעים, לעמוד על פירוש המטיב עם התובעים.

כאשר לנזק טוענים הנתבעים כי שכ"ט לעו"ד היה הכרחי והתוצאות מצביעות על כך.

באשר לתכנון האסטרטגי, הרי לא הובאה תכנון כזה בפני הנתבעים.

עוד טוענים הנתבעים כי יש למחוק את התביעה של תובע 2 בהעדר יריבות משפטית, מאחר והתובע 2 היה מנהלה של תובעת 1.

הנזקים האחרים גם הם הוכחו ע"י הנתבעים.

הראיות וניתוחן :

התובע בתצהיר עדותו הראשית חזר על האמור בכתב התביעה, בתצהיר משלים הצהיר כי הנתבעים שימשו כרואי החשבון של תובעת 1 ויועציה הכספיים מיום הקמתה. התובע 2 השתמש בשירותי הנתבעים קודם להקמת התובעת בעניינים הקשורים להקמתה וכן ביחס לחברות אחרות בהן פעל.

התובע מוסיף כי לא היה בקיא בנדרש להקמת חברה ונתבע 2 ייעץ לו בכל שלבי הקמת החברה. התובע מצהיר כי פעל עפ"י הנחיות הנתבע לא לגבות מע"מ מהלקוחות תושבי חוץ של התובעת, וכן עפ"י הנחיות הנתבע הציג את החברה בפני רשויות המע"מ כחברה אשר עיסוקה במתן שירותי רפואה לתיירים.

עוד מצהיר התובע כי כאשר לא קיבל החזרים ממע"מ נכנסה לתמונה הנתבעת, שעבדה בצמוד לנתבע.

כדי להדגיש את קבלת שירותי הנתבעים קודם להקמת התובעת, מצהיר התובע כי במקביל הקים חברה נוספת בשם סטנלי גורפל בע"מ, שנושאת את שם משפחתם של הנתבעים, שהציעו להוסיף שם זה, מאחר והשם סטנלי לא אושר ע"י רשם החברות.

התובע חוזר ומצהיר כי הציג בפני התובע באורח מקיף וברור את אופי העסק שברצונו להקים, כפי שהעובדות הוצגו בפני עו"ד רוזנברג.

אם אמנם היתה מחלוקת בין לשכת רואי החשבון לבין מס הכנסה היה על הנתבע לעדכן את התובע וליידע אותו על מחלוקת זו.

עפ"י שם החברה ניתן כבר ללמוד כי מטרת החברה היא השירותים הרפואיים.

התובע מוסיף כי בתחילת ההתקשרות עם הנתבעים הציג בפני הנתבע את התובעת כחברה שהוקמה למטרה אחת, והיא ארגון שירותים רפואיים ולא טען אף פעם כי בכוונת התובעת להציע שירותי תיירות מבלי שהם נלווים לשירותים רפואיים.

עפ"י התכנון העסקי והתכנון מול שלטונות המס, היה הנתבע שותף לכך שחלק ממקורות המימון מתבססים על החזרי מס תשומות.

התובע נחקר על האמור בתצהירו.

עדה נוספת מטעמו היתה עו"ד רבקה רוזנברג.

בתצהיר עדותה הראשית הצהירה כי הנתבעים הופנו למשרדה, העוסק בנושאי מע"מ, ע"י הנתבעת, לאחר שמע"מ דחה את השגת התובעת, שהוגשה ע"י הנתבעת בפגישה במשרדי עו"ד רוזנברג היא קיבלה הסבר על עיסוקיה של התובעת, שהם מתן שירותי רפואה לתושבי חוץ.

התובעת דווחה לשלטונות המע"מ על השירותים שנתנה לתושבי החוץ כשירותים החייבים במע"מ בשיעור אפס.

עו"ד רוזנברג מצהירה כי עפ"י ההסבר שקיבלה, לא היתה התובעת זכאית לשיעור אפס על מלוא מחזור העסקאות ויש הצדקה בשומה של שלטונות מע"מ.

עו"ד רוזנברג מנתחת בתצהירה כיצד הגיעה, מבחינה משפטית, למסקנתה זו.

העדה הסבירה לתובע על אלו שירותים יש לשלם מע"מ ועל אילו שירותים יש מע"מ בשיעור אפס, והציעה כי התובעת תשלם את המע"מ על אותם שירותים שגם עפ"י חו"ד עו"ד רוזנברג יש לשלם מע"מ, וכי הדברים יובאו לשלטונות מע"מ לאחר שיוגש ערעור לביהמ"ש.

לאחר שהוצג הנושא בפני שלטונות מע"מ הושגה הפשרה.

גם עוה"ד רוזנברג נחקרה על תצהירה.

הנתבעת בתצהיר עדותה הראשית היא מכחישה כי התובע השתמש בשירותים המקצועיים שלהם עוד לפני הקמת התובעת.

התובע הציג בפני הנתבעים מצג על פיו החברה נותנת שירותי תיירות מרפא ללקוחות תושבי חוץ הפונים אליה לקבל שירותים רפואיים בארץ, כאשר מהות ואופי הטיפול נקבע ע"י התובע לאחר בדיקת הלקוח המגיע לארץ כתייר.

התובע לא פירט בפנייה את היקף השירותים כפי שפירט בפני עו"ד רוזנברג.

הייעוץ המקצועי שניתן לתובעת, ככל שניתן ע"י הנתבעת, על פי האמור בתצהירה, עם תחילת פעילותה העסקית של התובעת, הסתמך על המצג העובדתי שהוצג בפניה ובפני הנתבע.

אם מצג זה לא תאם את המציאות, התובעים צריכים להלין על עצמם.

הנתבעת מצהירה כי מעולם לא נתבקשו היא והנתבע להכין תכנון אסטרטגי או להשתתף בתכנון מס או תכנון עסקי לתובעים.

החזרי המס לא הובאו בחשבון ונקבע כי במחירי השירותים הניתנים ע"י התובעת ייקבעו מחירי השוק המירביים.

הנתבעת חוזרת על האמור בכתב ההגנה כי אותו טיעון שהועלה על ידה בדיונים עם שלטונות מע"מ הועלה גם ע"י עו"ד רוזנברג, בערעור שהגישה.

הנתבעת חוזרת ומצהירה כי ישנה מחלוקת בין שלטונות מע"מ לבין לשכת רואי החשבון לעניין החיוב במע"מ.

הנתבעת מוסיפה ומצהירה שלא רק שלא התרשלה, אלא היא נתנה ייעוץ כזה שבגינו שולם ע"י התובעת סכום מופחת של מע"מ, לאור הסכם פשרה עם מע"מ.

לאחר שנתקבלה עמדת מע"מ, נערכה הפרדה בין ההכנסות הפטורות במע"מ לבין החיובים, כאשר ההוצאות נרשמו לחובת הלקוחות ולא לחובת התובעת, והמאזן הראה גידול בהכנסות התובע וברווחיה

הנתבעת נחקרה על האמור בתצהירה. הנתבע, בתצהיר עדותו הראשית, הצהיר כי הנתבעים לא שימשו כיועציה הכספיים של התובעת והתובע לא השתמש בשירותיהם המקצועיים עובר להקמת התובעת.

עם הקמת התובעת, נתנו הנתבעים לתובעת שירותים מקצועיים כרואי חשבון, וכן לתובע ולחברה נוספת שבשליטת התובע.

הנתבע מוסיף ומצהיר כי התובע הציג בפניו מצג, על פיו החברה נותנת שירותי תיירות מרפא ללקוחות תושבי חו"ל הפונים אליה לקבלת שירותים רפואיים בארץ, כאשר מהות ואופי הטיפול נקבע ע"י התובע לאחר בדיקת הלקוח המגיע לארץ כתייר. התובע לא פירט אף פעם קודם להקמת החברה מהו טיבם או היקפם של השירותים הרפואיים הניתנים, וגם לא שלל כי חלק מהלקוחות יקבלו שירותי תיירות בלבד. ללא שירותים רפואיים, כפי שאמנם היה. רק בפני עו"ד רוזנברג מסר התובע את הפירוט המדוקדק.

הייעוץ המקצועי התבסס על המצג האמור.

הנתבע מכחיש בתצהירו כי יעץ בתכנון אסטרטגי של הנתבע.

גם הנתבע נחקר על תצהירו בטרם נותחו עדויות התובע והנתבעות, ומאחר ואינני נדרש לקביעת פירוש משפטי לסעיפי חוקי המע"מ, מן הראוי להביא את הניתוח המשפטי של עו"ד רוזנברג כפי שמובא בתצהירה, כמפורט להלן:

7. בסעיף 30 א) של חוק מס ערך מוסף התשל"ו - 1975 (להלן: "החוק") מפורטים סוגי העסקאות החייבות במע"מ בשיעור אפס. הסעיפים הקטנים הרלבנטיים לעניין הנדון היו הסעיפים 30 א) (30), 5 א) (8) על תת סעיפיו הקטנים א) (ב) (ו-ז) (וסעיף 30 א) (10).

בסעיפיו הקטנים של 30 א) של החוק ישנה התייחסות ל"שירות שניתן לתושב חוץ" 30 א) (30-ו) 2), ול"שירות שניתן לתייר" אשר מוגדר בפסקה זו כ"תייר" - תייר תושב חוץ".

8. 8.

המונח "תושב חוץ" מוגדר בדרך מוצנעת בסעיף 2) (30) של החוק וממנה ניתן ללמוד כי שירות ל"תושב חוץ" שהוא "יחיד" יחשב כשירות לתושב חוץ לצורך החלת סעיף 30 א) על סעיפיו הקטנים רק "כשהוא נמצא מחוץ לישראל". לפיכך, כשהמדובר בשירות שניתן לתושב חוץ כשהוא נמצא בישראל השירות יהיה חייב במע"מ בשעור אפס רק כשהוא נכנס בגדר השירותים המפורטים בסעיף 30 א) (8) על תת סעיפיו הקטנים. גם כאשר ההתקשרות הבסיסית של העוסק הישראלי הוא עם חברה זרה כמו סוכנות המפנה את תושב החוץ הפרטי לארץ יש להתייחס לתקנה 12 א. 4) שהיא אחד מהסייגים לסעיף 30 א) (5) הקובעת כי לענין סעיף 30 א) (5) לחוק לא יחול שעור אפס על שירות שניתן לתושב חוץ כאשר נושא ההסכם הוא מתן שירות לתושב חוץ אחר בעת שהותו בישראל והשירות איננו מסוג השירותים המפורטים בסעיף 30 א) (8) לחוק ובתקנה 12 ב.

9. לפיכך, אם "תושב חוץ" מקבל שירותים מעוסק ישראלי כשהוא נמצא בישראל, הוא זכאי לשעור אפס רק אם השירותים שהוא מקבל נכללים בסעיף 30(א)8 על תת סעיפיו הקטנים ובתקנות המתייחסות כמו תקנה 12ב. שבה מפורטים השירותים הנוספים לענין סעיף 30(א)8(א) לחוק ובלבד שניתנו לתייר בבית המלון שבו הוא לן מאת בית המלון.

10. מכל מערכת החוק הזו המסקנה היא שאותם תיירים תושבי חוץ שהגיעו לארץ ואשר קיבלו שירותים בישראל כשהם נמצאים בישראל יכלו לזכות בשעור אפס בגין השירותים שניתנים ע"י בתי המלון ואגב לינה, ובגין השירותים שניתנים ע"י בתי החולים הרשומים לפי פקודת בריאות העם 1940 ושירותים נוספים הניתנים אגב אישפוז, בגין כרטיסי הטיסה, ובגין סיורים. כל אלה, לפי גישת שלטונות מע"מ רק כשהם ניתנים ישירות לתייר ועל שמו ע"י בתי המלון, בתי החולים, חברות התעופה וכד'.

בכל מקרה ברור מנוסח סעיפי החוק כפי שפורטו לעיל שכל יתר השירותים כמו ביקור אצל רופא פרטי, תרופות, והרווח של התובעת 1 חייבים במע"מ.

עפ"י כתב מינוי שניתן לנתבעת באסיפה הכללית, היא שימשה כרואת החשבון של התובעת.

הנתבעת מאשרת האמור לעיל בעמ' 26 לפרוטוקול מיום 10.3.03 בשורות 6-1.

הנתבע עצמו מאשר כי הוא ביצע את הפעולות הטכניות להקמת התובע (עמ' 3 לפרוטוקול מיום 08/05/03 שורות 1-3).

התובע התייעץ עם הנתבע לגבי מחירים שניתן לגבות כדי שהעסק יהיה רווחי (עמ' 9 לפרוטוקול מיום 08/05/03).

הנתבע אף ייעץ לתובע בענייני מע"מ (עמ' 11 לפרוטוקול מיום 08/05/03 שורות 9-6).

במקביל לתובעת הוקמה חברה נוספת בשם סטנלי גורפל. השם גורפל הוא שמם של הנתבעים והם צרפו את שמם לשם החברה. ניתן להסיק מכך על מעורבותם הרבה של הנתבעים בתכנון.

בסעיף 9 לתצהיר עדותה הראשית מצהירה הנתבעת:

" לא רק שהחזרי סכומי המע"מ לא הובאו בחשבון לצורך אסטרטגיה כזו או אחרת אלא שבהתייעצות בין אלכס לתובע לעניין קביעת מחירי השירותים הניתנים ע"י התובעת נקבע כי המחירים שייקבעו הינם מחירי השוק המירביים. "

בסעיף 7 לתצהיר הנתבע הוא מאשר שייעץ לתובע לגבות מחירים מקסימיים, למרות שלטענתו לא הובאו בחשבון סכומי המע"מ.

המסקנה העולה מהאמור הוא כי הנתבעים נתנו ייעוץ לתובע בגין המחירים וכיצד לגבותם.

השאלה הנוספת העולה היא :

האם הנתבעים יידעו את התובע באשר למחלוקת המשפטית לגבי המע"מ בשיעור 0 ?

התובעת מעידה כי היא לא נתנה את הייעוץ, אלא התובע. היא לא הביאה את המחלוקת לידיעת התובע, היא גם לא נכחה בעת שבעלה הביא מחלוקת זאת, לטענתה, לידיעת התובע.

הנתבע בעמ' 11 לפרוטוקול מיום 08/05/03 מעיד כי ציין בפני התובע שקיימות שתי גישות, הנתבע המליץ בפני התובע לבחור בגישה של לשכת רואי החשבון.

בעמ' 22 לפרוטוקול עולה כי שיחת הייעוץ נערכה בין 20 ל-30 דקות והיא היתה כללית. הנתבע לא ידע את כל הפרטים כדי לתת ייעוץ.

אם אמנם הנתבע לא ידע את כל הפרטים, כיצד הוא יכול היה לבחון את מצב העניינים עפ"י הגישות השונות ? !

הנתבע גם לא החתים את התובע על הייעוץ שנתן לו.

פסה"ד בע"א 57/87 בעניין חברת שייט כנרת בע"מ נ. מנהל המכס ומע"מ טבריה ניתן בביהמ"ש העליון עוד ביום 02/03/89.

היתה חובה ליידע את התובע כי אם לא תתקבל גישת הנתבע כי כל החיובים נושאים במע"מ, הרי יהא צורך לפנות לערכות ואם תדחה התביעה, התובע אף יחוייב בהוצאות.

מאחר והנתבעת אינה מכירה כלל את פסה"ד בעניין כנרת כפי שעלה בחקירתה הנגדית, וודאי הוא שלא הביאה את מסקנותיו לידיעת התובע.

גם עמדת לשכת רואי החשבון לא עמדה בפני התובע בעת שנתן את ייעוץ לטענתו.

הפשרה שאליה הגיעו הנתבעים ועו"ד רוזנברג במע"מ היתה לפי הפסיקה ולא לפי עמדת לשכת רואי החשבון, דהיינו, שהסכומים ששולמו לבתי מלון, לבתי חולים, לסוירים ולכרטיסי טיסה יחוייבו במע"מ בשיעור אפס, והתובעת חוייבה לשלם 25,848 ש"ח.

התובעת לא הצליחה להוכיח כי עקב התשלומים שנדרשה לשלם וחוסר האפשרות לנכות מס תשומות, היא נקלעה לקשיים ונסגרה. התובעת המשיכה להפעיל במשך שנתיים נוספות עד שנת 1998. החברה נסגרה כי התובע לא ראה בה עתיד גדול.

האם אמנם התרשלו הנתבעים במתן הייעוץ לתובעת ?

אין ספק כי הנתבעים חבים חובת זהירות כלפי התובעת, בהיותם רואי החשבון של התובעת. הנתבעת מונתה כרואת החשבון של התובעת כאמור לעיל, ואילו הנתבע הוא זה שנתן ייעוץ בפועל לתובעת.

התובע התייעץ עם הנתבע, אשר לא ידע את פרטי השירותים שהתובעת מעניקה ללקוחות, וכך גם העיד בחקירתו הנגדית. אין אני מקבל את עדותו של הנתבע כי הבהיר לתובע שיש שתי גישות והוא ממליץ לדווח לפי הגישה של לשכת רואי החשבון.

כאשר אין לנתבע פרטים מדויקים על השירותים שנתנה התובעת ללקוחותיה, אין הוא יכול לתת ייעוץ כלל. מתוך שיחה של 20-30 דקות מבלי שנבדקו הפרטים האמורים, לא ניתן לתת ייעוץ מקצועי כפי שנדרש מרואה חשבון.

הנתבעת העידה כי לא עדכנה את התובע כי לא ראתה בדרך שבה פעלה משום סיכון.

הנתבעים היו אמורים לדעת כי רוב השירותים שנותנת התובעת הם שירותי רפואה החייבים במע"מ. בידי הנתבעים היו המסמכים על ההכנסות והם ערכו את כרטסת הנה"ח של התובעת והיו צריכים להגיע למסקנה העולה מהפסיקה, בדו"חות למע"מ כל המכירות הם בשיעור 0%.

בידי הנתבעים היתה כרטסת הנה"ח החשבונית של התובעת אותה ערכו הנתבעים, ואשר היתה בה אבחנה בין מכירות פטורות ממע"מ לבין מכירות שאינן פטורות ממע"מ, אך בדו"ח כל המכירות הם בשיעור 0%.

לאבחנה זו לא ניתנה כל תשובה ע"י הנתבעת.

הכרטסת הודפסה לאחר פרוץ המחלוקת לעניין המע"מ. לטענת הנתבעת הכרטסת לא שונתה, לפיכך עדיין חוזרת התמיהה על האבחנה בכרטסת מול חוסר האבחנה בדיווחים.

מהאמור עולה כי הנתבעים התרשלו בכך שנתנו ייעוץ מקצועי מבלי לברר את פרטי השירותים שנתנה התובעת ללקוחותיה.

מהו הנזק שנגרם כתוצאה מרשלנות זאת ?

התובעים עותרים לתשלום המע"מ, ששולם לפי ההסדר.

אין מחלוקת כי בכל מקרה היתה התובעת חייבת לשלם את המע"מ.

אך עקב הייעוץ הרשלני של הנתבעים, היא לא גבתה מע"מ זה מלקוחותיה.

העולה מהאמור הוא כי יש קשר סיבתי בין מעשה ההתרשלות לבין נזק זה.

כסום המע"מ ששולם היה 25,848 ש"ח.

כסום זה כשהוא נושא הפרשי הצמדה וריבית מיום 1.1.97 הינו סך של 44,697 ש"ח כאמור לא הוכח כי החברה נסגרה עקב הייעוץ הרשלני, ולפיכך אין מקום לפצות בגין תכנון לקוי של אסטרטגיה שנבעה לסגירת החברה.

באשר להחזרי מס תשומות, הרי לעניין זה פסקתי כבר לעיל.

באשר להחזר שכ"ט רוזנברג, הרי אין ספק כי התובעת נאלצה לשכור את שירותה של עו"ד רוזנברג, כדי להגיע לתוצאה שונה מהייעוץ של הנתבעים.

לפיכך, אני מחייב את הנתבעים בתשלום זה בסך 9,159 ש"ח.

אין מקום לפסוק בגין עוגמת נפש, שכן עסקיו של התובע לא נסגרו בגלל חוזה"ד הרשלנית. אני דוחה גם את התביעה לעניין הפסד השתכרות, שכן לא הוכח עניין זה כלל.

התוצאה הסופית, איפוא, היא כי אני מחייב את הנתבעים ביחד ולחוד לשלם לתובעים סך של 53,856 ש"ח, כשהם נושאים הפרשי הצמדה וריבית מהיום ועד לתשלום בפועל.

עוד אני מחייב את הנתבעים ביחד ולחוד לשלם לתובעים את הוצאות המשפט, כשהם נושאים הפרשי הצמדה וריבית מיום תשלומם ע"י התובעים ועד לתשלום בפועל ע"י הנתבעים.

כמו כן אני מחייב את הנתבעים בתשלום שכ"ט עו"ד בסך 7,000 ש"ח בצרוף מע"מ, שיישאו הפרשי הצמדה וריבית מהיום ועד לתשלום בפועל.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי תוך 45 ימים מיום קבלת פסה"ד.

המזכירות תשלח את פסה"ד לצדדים בדואר.

ניתנה היום כ"ו בסיון, תשס"ד (15 ביוני 2004) בהעדר הצדדים

א. קידר, שופט

